

Pekka Ervast

Planetskolorna

Tähtikoulu

PLANETSKOLORNA

(Tähtikoulut, 1930 MYSTICA)

Föredrag av PEKKA ERVAST

Översättning av Aili Varmavuori

Kapitel 1.

SJÄLVUPPFOSTRAN

H.P. Blavatsky, den teosofiska rörelsens grundläggare, vars minne firas den 8 maj, bragte oss människor ett stort ljus genom att ge oss den teosofiska livsåskådningen. Hon gjorde vårt praktiska, alldagliga liv trösterikt genom att upplysa oss om varför vi lever och huru vårt livsmål kan nås. Det mål, vilket vi människor glömt, är mänsklig fullkomlighet. Det är ej fråga om någon obestämd fullkomlighet i änglagestalt efter döden, något självfallet, utan en fullt praktisk mänsklig fullkomlighet, som vi själva måste uppnå. Vårt jordeliv vore betydelselöst, om dess mål vore en ängels tillstånd, som skulle nås efter döden utan vår förtjänst eller på grund av någon mystisk tro. Då kunde man säga, att Gud hade kunnat skapa människorna till fullkomliga änglar genast utan att tvinga dem till gagnlöst lidande på denna jord.

Men H. P. Blavatsky upplyste oss om, att Gud ej kunde skapa fullkomliga varelser. En sådan skapelse hade varit utan betydelse. Gud har skapat varelser, som själva bör sträva till fullkomlighet. Då har även deras tillvaro sin betydelse.

Ordet "fullkomlighet", innebär något oändligt, bottenlöst. Vi kan ej tänka oss det eviga livet som något begränsat. Det saknar gräns och form. Vi säger alltså, att vårt mål är mänsklig fullkomlighet. Vad som sedan följer är en ny fråga. Vi har som mänskliga varelser fått ett ideal, till vilket all utveckling leder och till vilket vi bör sträva, och däri ligger livets mening.

Vetenskapen ser i utvecklingen livets lag. Som ett andligt eller mänskligt väsen står människan föga utanför denna livets lag. Som en själslig varelse är hon underkastad utvecklingens lag, det är självfallet. Det är alltså trösterikt, att höra någon slags auktoritativ försäkran om, att människan är till för att sträva till fullkomlighet. Detta är ingen fantasi, ingen utopi eller ouppnåeligt ideal, utan livets mål, vilket varje människa en gång når men ej utan förtjänst. Ej så att hon utan ansträngning säger: "Gör mig fullkomlig." På så sätt kan ingenting nås, utan livet säger människan: "Uppfostra dig till fullkomlighet."

För många religiösa människor, vilka inom sig har en aning om sanningen, ter sig sanningen ur förnuftets och erfarenhetens synpunkt omöjlig, emedan vi här i västerlandet har glömt reinkarnationsläran. Men H. P. Blavatsky klargör för oss, att möjligheten att uppnå sanningen ligger i det faktum, att vi återföds. Vi är ej här för första och ej heller för sista gången. Vi står där vi står i vår utveckling, som är resultatet av våra inkarnationer, men ett idealiskt slutgiltigt mål når vi blott genom vår egen strävan. Detta var H. P. Blavatskys teosofiska, praktiska budskap, hennes livssyn och principiella framställning om huru människan når sitt livs mål. Det uppnås ej genom gudomlig nåd, ej heller som en utan vidare framträdande naturprodukt, det nås blott genom människans egna ansträngningar.

Religionerna har begått ett misstag i att låta oss tro, att fullkomligheten ges oss, att den är en gåva alltså. De har hållit sig till sanningen endast då de med tydliga ord sagt: "Sträva, ansträng er, vaka och bed, ty blott genom självuppfostran når ni livets mål." Detta är alla religioners verkliga budskap till människorna, och detta budskap framhöll H. P. Blavatsky.

Faktum är, att livet ställer mångahanda hinder i vägen för människans strävanden till målet. Om så ej vore, hade ju våra bemödanden ej något värde. Man kunde nå fullkomlighet på ett ögonblick, om man ej hade hinder inom sig och om ej allehanda svårigheter mötte oss i livet. Livet bjuder nog hinder.

Men sant är, att vi å andra sidan undfår mycken hjälp och nåd. Religionerna har rätt i sin försäkran om andlig hjälp och nåd i någon gudomlig varelses namn för idogt och ärligt strävande människor. Människan tröttnar i sina strävanden, då hennes egna synder och sjukdomar och svåra yttre förhållanden ansätter henne. Då är hon i behov av hjälp. Och hjälpen är nära. Då människans andliga strävan är uppriktig, är det som om hon skulle öppna en dörr till andevärlden, mot gudar och änglar, som är redo att bistå henne. Det är som om hon hade öppnat en dörr för

Frälsaren. Och Frälsaren är allestädesnärvarande. Frälsaren, som är henne alltid nära i anden och hjälper henne, tröstar henne, ger henne kraft.

Livet har givit oss en stor nådegåva däri, att vi ej är allena. Om vi uppriktigt anträder den väg, som livet visar oss och hoppas att vi följer får vi hjälp. Vi får inre tröst och andlig hjälp av varandra och av osynliga varelser och har därigenom lättare att övervinna såväl inre som yttre svårigheter och hinder. Helt annorlunda är det om människan i stället för att sträva i osjälvisk livsdyrkan har bitankar och biavsikter. Då tillsluter hon sitt hjärta och sin själ för den hjälp, som hon annars kunde få och blir utsatt för ännu större svårigheter — och de största svårigheterna finns alltid inom henne själv.

Då vi betraktar denna livets skola och dess svårigheter och ser, att denna skola egentligen är en sannskyldig frestelsernas skola, frågar vi varav detta kommer sig. Är det faktiskt så? Finns det i livet krafter, goda själfulla krafter, som har omsorg om oss, ellet beror denna utvecklingsprocess på en slump?

Våra vetenskapsmän tror på utveckling men ock på slump. De säger, att alla lagar är blinda och verkar av sig själf i naturen och i människolivet. "Blinda järnhårda lagar verkar t.ex. i det ekonomiska livet på jorden," påstod den socialistiska författaren Marx. Även om vetenskapsmännen tror på en blind slump, antager vi människor, som kämpar och strävar till det goda och ser en hemlig ledning i vårt eget liv hellre H. P. Blavatskys ståndpunkt. H. P. B. upprepade nämligen ständigt enligt de största vise, att tillvaron är absolut rättvist organiserad, en ordnad kosmos. I livet finns allehanda krafter. Det finns goda krafter, som leder till ett gott mål, men det finns krafter, som hindrar det godas framträdande. Detta härleder sig från den ursprungliga dualismen, som existerar i det absoluta livet, nämligen medvetandet och materien.

Medvetandet strävar av sig själf till gemenskap och enhet. Materien strävar av sig själf till mångfald och rikedom och motarbetar sålunda medvetandet eller anden, tills anden slutligen segrar över materien. Dessa tillvarons två poler är lika nödvändiga och därigenom lika goda. Genom att tjäna och hjälpa varandra skapar de livets blomma, en fullkomlig varelse, som med andens kraft blivit herre över materien. Hon är ett verk av dessa till synes varandra motarbetande krafter. Livets mening är en färd mot harmoni, ande, själfmedvetande från okunnighet, mörker och blindhet.

Nu vill jag skildra huru livets skola är organiserad, rättare sagt kanske, huru vår mänsklighet och vårt jordklot förhåller sig till den planetvärld eller det solsystem, som omger den. Jag går ej alltför långt i rymden, utan håller mig till detta solsystem. Jag vill visa er, bristfälligt och ytligt, på vilket sätt livets krafter i vårt solsystem är organiserade och fördelade. En sådan framställning kan i någon mån roa dem, som lagt sig in i astrologi. För min del är jag ingen teknisk astrolog, jag kan ej räkna horoskop m.m. Jag förstår blott i teori, att astrologi är en glömd, men dock giltig gren i vetenskapen.

Då vi talar om livets skola, tänker vi i första hand på att livet på detta vårt jordklot för oss människor är en skola. Man bör dock ta i betraktande, att vårt jordklot i detta vårt solsystem ej är det enda i sitt slag. Alla planeter är skolor för levande varelser. Detta innebär, att alla planeter — ej endast jorden — har sina mysterieskolor, sina hemliga brödraskap, vilka leder det andliga livet. Varje planet har sin säregna skola beroende på att förhållandena och levnadsformerna är olika. Varje planets invånare har sina egna speciella svårigheter och även sina egna mål.

Ur denna solariska eller interplanetariska synpunkt påstår man, att vår planet är en "sorgens planet" eller en *de kvalfulla bemödandenas skola*. De andra planeternas skolor är annorlunda. Benämningen på Merkuri skola är *aspiranternas gula skola*. Venus' skola har *fem exakt skilda grader*. Detta tyder på, att livet på Venus är lättare till det yttre och det inre, m.a.o. att människorna där har övervunnit mera och kommit längre i sin utveckling.

Alla planeter verkar på varandra telepatiskt, för det första genom sin fysiska dragningskraft såsom alla massor i denna gravitationens värld, sedan även magnetiskt och elektriskt

och även själsligt-suggestivt såsom varje astrolog vet och tror. Denna sist nämnda verkan är ur andlig synpunkt viktigast, och om den talas det egentligen i astrologin.

Den suggestion, den telepatiska tankeväg och verkan, som kommer från Merkurius, är sanningens kunskap och visdom. Man påstår även, att Merkurius är den kosmiska sanningens spegel. Merkurius-medvetandet återspeglar fakta i detta solsystem, emedan det intresserar sig endast för fakta och är oerhört vetenskaplig. Detta är tillika visdom, emedan det beaktat ett viktigt vetenskapligt faktum, vilket vi här på jorden ej förstått, nämligen att alla levande varelser är bröder. Detta är nämligen medvetandets första andligt vetenskapliga faktum. Merkurius-medvetandet är genomträngt av detta. Människorna på Merkurius skulle ej misstaga sig på en sådan sak. Alla levande varelser är bröder. Intet ont göres — men gott göres åt alla. Vi här på jorden har ej kunnat taga detta som ett axiom, ehuru vi alla medger det. Vi står snarare på krigsfot med varandra — vi människor. Blott småningom börjar vi här förstå, att vi alla egentligen är bröder.

På planeten Merkurius har man som sagt uppnått broderligt samarbete och broderlig samvaro. Stort bemödande och mycken kamp har dock föregått detta stadium. Många och stora hinder har funnits även i denna planets aura. Av vilket slag? Lögn, orättvisa, bedräglighet, stöld, onödigt nyfikenhet har funnits i denna planets lägre aura. Förrän de mest framstående människorna nått kunskap om sanningen, måste allt sådant övervinnas.

Där i rymden finns nu planeten Merkurius, som har inflytande på oss. Det för ögat synliga klotet är planetens fysiska kropp, men den äger därjämte bland andra en astral aura eller vehikel, som ej är synlig för ögat. På vilket sätt verkar nu Merkurius-livet suggestivt på detta vårt jordklot? I högre bemärkelse sålunda: "Sträva till kunskap, sträva till visdom, och lägg märke till, att den första andliga sanningen är broderskap." Samtidigt ljuder dock från bakgrunden och nedifrån en röst, som säger: "För att kunna sträva till kunskap och ljus måste ni övervinna mig. Jag är lögn, mörker, okunnighet, bedrägeri, elakhet, nyfikenhet." Emedan vi som människor ej har en rätt inställning, så att vi utan svek kunde mottaga det högre livet, blott den strävan till sanning, som är Merkuri gyllene inflytande, så tillsluter vi vår andes fönster och öppnar vår själs dammar för Merkuri lägre krafter, vilka väcker hos oss avoghet och böjelse för bländverk, sanningsskunkapens och broderlighetens motsats.

Detta är ett exempel på planeternas verkan. Planeterna verkar alltid på två sätt. Det s.k. onda inflytandet är det, som bäst bereder vägen för det goda. Utan kamp vinner vi människor intet. Om vi ej slutar upp med att vara svekfulla, kommer vi ej ur vår okunnighet. Vi kan ej nå kunskap och visdom, om vi själva är listiga, lögnaktiga och stöldaktiga. I livets skola är allting verklighet. Där är det alltid fråga om praktiska kontraster, av vilka de svarta måste övervinnas, för att de klara, ljusa skall kunna nå oss.

Här vill jag påminna om en del astronomiska fakta, vilka vi hörde om på skolbänken. Då vi ritar en bild av vårt solsystem, ritar vi från samma medelpunkt cirklar av olika storlekar. Medelpunkten föreställer solen och cirkelarna planeternas banor, då de kretsar omkring solen. Cirkeln närmast solen föreställer Merkuri bana, den följande Venus´ bana . Den tredje är jordklotets bana, efter den kretsar i ordning Jupiter, Saturnus, Uranus och Neptunus. Flere större planeter känner man ej till. Troligen finns en kanske två utanför Neptunus, som man ännu ej upptäckt. Uranus fann man jämförelsevis nyligen. Förut trodde man, att solsystemet slutade med Saturnus.

Planeternas avstånd från solen är följande:

Merkuri avstånd från solen	58 milj. km
Venus´	108 " "
Jordens	149 " "
Mars	226 " "
Jupiters	773 " "
Saturnus´	1 418 " "

Uranus´	”	”	”	2 851	”	”
Neptunus	”	”	”	4 467	”	”

Om vi räknar ut proportionstalen till dessa avstånd, är solens proportionstal naturligtvis 0, emedan solen är i medelpunkten. Om vi sedan tar jordens avstånd från solen som avståndsenhet = 1000, får vi följande tabell:

☉	Solen = 0			
⊕	Jordklotets avstånd från solen	=	1,000	
☿	Merkuri	“	“	= 0,387
♀	Venus´	“	“	= 0,723
♂	Mars´	“	“	= 1,524
♃	Jupiters	“	“	= 5,203
♄	Saturnus´	“	“	= 9,539
♅	Uranus´	“	“	= 19,183
♆	Neptunus´	“	“	= 30,054

Alla dessa planeter verkar på jorden var och en på sitt sätt. De har var sin ockulta centralskola, sitt hemliga brödraskap med sina hemliga mysterier, vilka sänder till jorden de mest storartade suggestioner, hjälpare krafter. Varje planets lägre jag sänder därjämte helt motsatta suggestioner och krafter.

Vi människor är här på jorden för att utvecklas. Vi bör utvecklas här till fullkomliga. Vi är här mitt ibland alla planetkrafter. För länge sedan fick vårt jordklot hjälp från Venus och Merkurius. Enligt “Den hemliga läran” fick vi hjälp från Venus, men det hänsyftas litet hemlighetsfullt till, att dessa två namn, Merkurius och Venus, blivit förväxlade i den exoteriska astronomin och astrologin. I varje fall sände dessa båda planeter, vilka är närmare belägna solen än vår planet, oss hjälp. Därifrån kom de höga varelser, vilka grundade vår hemliga skola, vårt Vita Brödraskap.

Då vi tar i betraktande hela det gamla uppfostringssystem, som vårt Hemliga Brödraskap skapade på vårt jordklot, erinrar vi oss om, att man i gamla mysterieskolor och brödraskap, som har sitt ursprung i det Vita Brödraskapet, alltid talade om fyra, stora invigningar. Den femte invigningen gjorde människan till en färdig adept, eller en fullkomlig människa, men fyra stora, svåra invigningar måste hon först genomgå.

Låt oss nu tänka på dessa invigningar.

Den första stora invigningens lösen är broderskap, närmare bestämt, den första andliga sanning, som är brödrakärlek i den synliga världen. Då vi påminner oss om vad vi nyss talade om Merkurius, kan vi med fullt skäl säga, att den första stora invigningen här på jorden, den som har sitt ursprung från Atlantis, är Mekurius-invigningen. Den har skett i Merkuri tecken.

Den andra invigningen grundar sig på förmågan att skilja mellan gott och ont, rent och orent, skönt och oskönt, sann kärlek och personlig förälskelse. Detta fordras av oss här i denna synliga värld och framför allt i den osynliga, alltså tankarnas och känslornas värld, den s.k. astralvärlden. Den andra invigningen står i förbindelse med Venus, det är uppenbart, ty Venus´ inflytande är sanning, ärlighet, renhet, skönhet — på det personliga känsloplanet — Venus inspirerar i den riktningen, och i denna planets tecken lever det ideal, som uppnås i den andra stora invigningen. Därefter får människan ej mera misstaga sig på den moraliska äktheten varken i sina egna eller andras tankar och känslor.

Den tredje invigningen i det gamla österländska scemat, vilket vi läst om i teosofisk litteratur, ställer människan i ett speciellt förhållande till jordklotet och det synliga livet. Den överränner henne framgångens stav. Framgång kommer att följa henne ej blott i yttre övergående

eller ytlig bemärkelse, utan i verklig inre betydelse. Den tredje invigningen skänker människan alltid ära, om ej i den stora, yttre världen, ehuru detta ofta medföljer, så åtminstone i en mindre inre krets. Hennes vänner och anhöriga höjer henne i sina tankar på ärans tinnar. Den tredje invigningen är nämligen det s.k. förklarings berg, om vilket evangelierna förtäljer. Jesus var på berget med tre lärjungar. Lärjungarna kunde först ej hålla sig vakna, men då de slutligen öppnade sina ögon, såg de Jesus i stor klarhet, samt Moses och Elia. På ett annat ställe i evangeliet berättas det, att Petrus sade: "Du är Kristus den levande Gudens Son." Petrus kände detta inom sig, förstod det med hela sin varelse. Och Jesus sade till Petrus: "Detta har ingen sagt till dig, Gud har uppenbarat det för dig." De närmaste vännernas ärebetygelse följer med den tredje invigningen. Några lärjungar och vänner känner sig tvungna att upplysa människorna om sin lärares och herres ära.

Den tredje invigningen berör jordklotets inre och yttre förhållanden. Den är ett Hosianna-rop, emedan invidens invigning alltid kommer även jordklotet till ära. Vårt jordklot kommer nämligen en gång att lysa med sitt eget ljus synnerligen klart, men detta kan ej ske förrän dess människobarn lyser på förklarings berg. Då människorna lyser, lyser även jordklotet. Vår planets aura har nog fått en märkbar klarhet av de varelser, som har hjälpt den, framför allt av Jesus Kristus. Jordklotets aura förvandlades i sin helhet genom Jesus Kristus. Jordklotet blir dock ej en andligt lysande stjärna, förrän dess mänsklighet höjer sig till förklarings berg. Därför är den tredje invigningen en jordinvigning, jordklotets invigning.

Den fjärde invigningen leder människan till Golgata-vägen och slutligen till en smärtsam död på korset, oberoende av om döden är en fysiskt verklig, eller blott ett inre martyrskap. Efter äran börjar en sorglig färd längs Via Dolorosa. Den börjar med utsäglich smärta, gränslös sorg, och slutar med personlighetens offerdöd. Den fjärde invigningen, enligt det gamla scemat är alltså den första, som leder bort från jordklotet, så att säga utåt till ett större liv. Den har att göra med en planet närmast av dem, som är längre från solen än jordklotet. Det är Mars-invigningen.

Varför Mars-invigning?

Planeten Mars har ett mycket egendomligt inflytande. Mars är krigets Gud. Mars är hatets, lidelsens, själviskhetens, modets, kampens, blodutgjutelsens och krigets gud. Så har vi alltid tänkt om Mars och nästan uteslutande så. Men även Mars har sin egen ockulta skola, — en fin, hög, spirituellt skola, som leder till mycket märkliga resultat. Den kallas visserligen för "krigarens skola," men även påstås det *den röda eldens vigda*. De, som går genom den skolan och blir den röda eldens vigda, har löst svärdets hemlighet. De har löst dödens och uppoffringens hemlighet. Faktum är, att om vi tänker på mänsklighetens historia och ser hur kriget har verkat på individerna, i all synnerhet på dem, som deltagit i krig, så ser vi rätt ofta, att kriget har framkallat deras mod, manlighet och förmågan att uppoffra sig. De kunde uppoffra sig. Numera kommer ett sådant mod ej so mycket i fråga, emedan kriget i vår tid är någonting annat än förr. Denna planets inflytande inskränker sig ej heller till en yttre strid och blodutgjutelse, dess faktiska suggestion är: "Offra er, glöm er själva. Offra er för ert livsideal och för mänskligheten. Lär er att älska troget och oinskränkt. Vem älskar mera än den, som ger sitt liv för sin vän. Lär er att ge ert liv — ej blott en gång för alla i en blodutgjutelse, utan oavbrutet i det dagliga livet. Glöm er själva för andras väl." Detta är Mars-skolans lärdom och även den fjärde invigningens läxa. I den fjärde stora invigningen lär sig människan att ge sig själv ända till offerdöden. Därför motsvarar Mars den fjärde stora invigningen.

Vi kommer nu till Jupiter och frågar: "Motsvarar Jupiter den femte invigningen?" Ja, den femte är just den upphöjda, storartade Jupiter-invigningen. Jupiters hemliga skola är *de välsignelsebringande magikernas skola*. Den kallas även "säningsmannens skola". Det är Väinämöinens skola. De, som tillhör denna skola, är de vise, som använder sig av jordens och kunskapens rikedom, lyder naturen och tjänar den. De är vita magiker, adepter, mästare, fullkomliga människor. De behärskar naturkrafterna och brukar dem för andras väl genom att så kunskap och rikedom. Därför är Jupiters skola den femte invigningen.

För sakkännare är det alltså klart, att Saturnus motsvarar den sjätte, Uranus den sjunde och Neptunus den åttonde invigningen. Sedan återstår ännu två den ena är Månen, den andra Solen. Månen motsvarar den nionde, Solen den tionde invigningen. Det finns, såsom vi vet, tio invigningar enligt det gamla scemat. Jag talar senare om dessa högre invigningar.

Jag vill nu blott fästa vår uppmärksamhet på en märklig omständighet, en följd av Kristi stora offergärning. Jesus Kristus började en ny tidsperiod i mänsklighetens historia, Det Nya Förbundet, som man säger. Jesus Kristus åstadkom att invigningsmysteriet, som tidigare kunde nås blott av få utvalda, nu är öppet för alla dem, som vill emottaga Kristus. Alla människor, som vill, kan sträva mot offerinvigningen. Detta innebär, att de på egen hand kan genomgå flere mindre invigningar före den stora, som slutligen kommer från ovan, från det gudomliga och leder längre fram på vägen än den första stora invigningen förut gjorde. Den andra stora invigningen, vilken öppnar sig för människan, då hon följer Kristus, uppenbarar den hemlighet, som förut gavs mycket senare. Men det fordras även av aspiranten bemödanden, som förut krävdes först senare beroende på, att människorna överhuvudtaget är intelligentare och självständigare nu. Nu kan den stora invigningen ske tidigare. Jesus Kristus satte nämligen jorden till vår utgångspunkt. Förut måste vi utgå från Merkurius och Venus. Nu är alltså jorden vår utgångspunkt. Här måste vi börja. Då bildar det Gamla Förbundets första, andra och tredje invigning någon slags förberedande väg, reningens väg. Av oss människor fordras oändligt mycket mera nu än förut. Men genom Kristus och med Hans hjälp har vi möjligheter till så mycket större osjälviskhet, större självförsakelse, att man för oss kunnat ställa som ideal och mål en mycket högre grad än förut. Nu anser man Mars-invigningen för den första stora invigningen, så att de stora invigningarna på Jesu Kristi väg börjat från Mars-invigningen. Vi får alltså följande tabell:

Mekurius	♿	= 0,387	= 1 invigningen		reningens väg enligt det nya semat
Venus	♀	= 0,723	= 2 "		
Jorden	⊕	= 1,000	= 3 "		
Mars	♂	= 1,524	= 4 "		1 invign.enl. det nya scemat
Jupiter	♃	= 5,203	= 5 "		2 " " " " "
Saturnus	♄	= 9,539	= 6 "		3 " " " " "
Uranus	♅	= 19,183	= 7 "		4 " " " " "
Neptunus	♆	= 30,054	= 8 "		5 " " " " "
Månen	☾		= 9 "		6 " " " " "
Solen	☉		= 10 "		7 " " " " "

Vi går nu hela tiden från jorden utåt mot rymden. Vi har tillryggalagt vår väg från solen till jordklotet, men nu strävar vi utåt från jordklotet, vilket innebär, att vi redan på reningens väg måste komma till vetskap om att den första sanningen är broderskap. På reningens väg måste vi vinna förmågan att skilja mellans sanning och lögn. Vi måste redan på reningens väg lära oss att betrakta våra känslor objektivt och kritiskt. Vi måste komma till full självkännedom. På vandringen mot Jesu Kristi invigning, måste vi befria oss från själviskhet från oss själva. Ty först då vi följt vägen till Golgata, lidandets väg till döden på korset kan vi nå Mars-invigningen, den röda eldens invigning, vilken senare även blivit kallad för Rosenkors-invigning. Då har vi med svärd genomborrat vårt eget hjärta, upphört att bruka våld och dött för sanningen.

Kapitel II.

FRIHET

Pingsten går i den Helige Andes tecken, ty den första pingstdagen utgjöts den Helige Ande över apostlarna och de första lärjungarna. Den Helige Ande är enligt Jesu egna ord sanningens Ande, och om sanningen säger Jesus, att den gör oss fria. Jesus sade till lärjungarna: "Då jag går bort sänder jag till eder hugsvalaren, parakleten, och den Helige Ande skall lära eder all sanning och påminna eder om allt jag lärt samt lära eder mycket sådant, som jag er kunnat meddela."

Detta är betydelsefullt sagt och i samband därmed bör vi fästa vår uppmärksamhet särskilt vid Jesu utlåtande om, att sanningen gör oss fria. Det gjorde ett synnerligen djupt intryck på mig redan i min ungdom. Med dessa ord hade Mästaren, så ansåg jag, givit den bästa förklaringen på sanningen. Sanningen befriar alltid.

Vilka är nu de mänsklighetens "fiender", som vi borde befria oss från? De finns både i tillvaron överhuvud och i all synnerhet inom oss själva, och de gamla rosenkorsarna talade om tre. Dessa tre fiender är okunnighet, sjukdom och fattigdom. Om vi dock föreställer oss livets utveckling så långt framåt, som vi förmål, skulle vi säga, att dessa tre stora fiender är: för det första okunnighet, för det andra själviskhet, den allra största sjukdomen, och för det tredjedöden, som är den största fattigdomen. Okunnighet, själviskhet och död. De är mänsklighetens största "fiender", eller m.a.o. största "vänner", ty övervunna blir dessa säregna livskrafter människornas vänner.

Då okunnigheten, den stora fienden har övervunnits och blivit vår vän, har vi vunnit kunskap. Sedan själviskheten övervunnits och blivit vår vän, har vi fått osjälviskhet, gudomlig kärlek, och livet blir lyckligt och ljuvt. Då vi besekrat "den sista fienden", såsom Paulus uttrycker sig om döden och gjort den till vår vän, har vi fått en trollstav i vår hand. Döden har ej mera makt över oss, emedan vi vunnit det eviga livet, över vilket döden ej har makt.

Då vi tänker på denna treenighet, okunnighet, själviskhet och död, ser vi tydligt hur dessa förhåller sig till vårt mänskliga väsens tre principer. Vi ser, att okunnigheten står i något slags förhållande till vår ande, själviskheten, den största och djupaste av alla sjukdomar, står i förhållande till vår själ, och döden, den största fattigdomen, står i förhållande till vår kropp. Vi ser så att säga tre ädelstenar i två serier och finner ytterligare ädelstenar hörande till en tredje serie, nämligen den gudomliga treenigheten. Om vi fördjupar oss i detta, kan vi se en röd tråd löpa från Guds Helige Ande till människans ande och från denna genom kunskap om sanningen till okunnighet. Vi ser vidare hur Guds Son, den Kosmiska Kristus, kommer i kontakt med själviskheten i vår själ. Och till slut ser vi, att Gud, Fadern, den gudomliga makten, segern och kraften leder via Fadern i döden och förenar sig med vår kropp. I Faderns hand är döden, förstörelsen, och i Faderns hand är vår kropp. Jesus säger därför i evangeliet, att intet sker, ett hårstrå faller ej från människans huvud, en sparv faller ej till marken utan Faderns vilja.

Tänker vi på dessa treenigheter, erinrar vi oss om, att vår inre treenighet, ande, själ och kropp står att jämföra med vår psykologiska treenighet, vilja kunskap och känsla. Vi har alltså för oss fyra serier ädelstenar, som alla står i förhållande till varandra.

<i>Den Helige Ande</i>	<i>Sonen</i>	<i>Fadern</i>
Anden	Själén	Kroppen
(atma-buddhi-manas)	(atma-buddhi-manas)	(atma-buddhi-manas)
Kunskap (manas)	Känsla (buddhi)	Vilja (atma)
Okunnighet	Sjukdom, själviskhet	Fattigdom, död

Låt oss tänka på frihet eller befrielse, som det talas om i alla religioner. Den kallas än frälsning, än salighet och frid. Buddhisterna talar om Nirvana, som innebär befrielse från begränsningar och konflikter, hinduerna om moksha eller frälsning. Kristenheten talar om frälsning från satans eller det ondas våld. Det onda är i kristendomen framför allt synden, ett begrepp, som i vår tabell kommer att stå under rubriken själviskhet. I orienten talas det däremot om befrielse från okunnighet, lögn och villfarelse. Enligt alla stora religioner är frälsning människans mål. Hon blir frälst från det onda i alla dess yttringar. Hon blir frälst från okunnighet, själviskhet, synd och sjukdom och hon blir frälst från döden. Målet synes oss nästan som ett ouppnåeligt ideal, ty frälsning från okunnighet vore redan en hög vinning. Vi kunde väl förstå, att vi genom vårt förnuft kunde bli frälsta från lögn och okunnighet och se sanningen. Om vi dock tänker, att vi borde bli frälsta även från synd, osjälviskhet och ondska, synes det oss övermäktigt. Genom vetenskapligt arbete kan vi kanske småningom lära oss att se sanningen, men att frälsas från synd och befrias från själviskheten inom oss, ja, hur är det möjligt?

De flesta kristna, vilka försökt detta, har kommit till den slutsats, att befrielse från själviskhet är något omöjligt. Och huru kunde vi bli frälsta från döden? Detta är ej detsamma som ett obestämt liv efter döden, varom vi ej vet på förhand. Frälsning från döden måste vara ett medvetet dödens övervinnande. Och hur är detta möjligt? För oss människor ter sig allt detta omöjligt och onaturligt. Det är omöjligt att bli frälst från synd och ondska. För människan är det omöjligt, så svag och dålig som hon är, att övervinna döden. Och då vi sedan får veta, att sanning ej kan nås enbart genom intellektuellt och filosofiskt arbete, så förnimmer vi, att vi saknar tro, och vår sista stödjepunkt vacklar. Det är dock så, att vi ej kommer till sanningen genom intellektuella bemödanden, ty sanningen är, såsom Jesus Kristus tydligt har lärt, liv. Sanningen är ett nytt liv. Den sanning, som befriar oss från lögn och okunnighet, är den Helige Andes liv i oss. Människan är kallad att leva i den Helige Ande. Detta är Jesu lära. Allt detta ter sig för oss människor högt och ouppnåeligt. Hur skulle vi vanliga människor, som lever här på jorden och anstränger oss för vår utkomst kunna bli fyllda av sanningens Helige Ande, så att vi skulle leva i sanningen?

Detta är dock alla vises lärdom. Vi bör börja med att befria oss så, att vi först blir fria inom oss i vår ände. Vi blir ej herre över vår kropp och kan ej övervinna döden, ej fri från synd, sjukdom och själviskhet förrän vi fått herravälde över lögn och okunnighet. Vi borde först få kunskap om sanningen, vårt förnuft och vår ande skall befrias. Detta är ett första steg. Det är ej enbart fråga om huvudbry eller intellektuellt arbete. Nej, frågan gäller vår inre andliga befrielse från okunnighetens bojar. Vi bör lära oss att se sanningen och förstå den. Vi bör lära oss att leva ett liv i sanningens Helige Ande, den Helige Andes liv. Sedan vi kommit till kännedom om sanningen, kan vi bli fria från synd, ondska och all själviskhet. Slutligen kan vi befrias från dödens våld. Det är det sista steget. Det första är befrielse från okunnighet, det andra är befrielse från själviskhet och det tredje är befrielse från dödens våld.

Alla dessa steg är allvarligt verkliga. Ytlighet, skenhelighet, hypoteser är uteslutet. Det är fråga om verklig kunskap, verklig befrielse från själviskhet, ett verkligt uppnående av ett evigt liv och dödens övervinnande, som omskapar vår kropp.

Hela detta stora arbete, som ligger framför oss, är indelat i på varandra följande serier. Den slutliga frälsningen är resultatet av ett långt arbete. Det är ett systematiskt arbetsprogram för människorna, såsom H. P. Blavatsky i sin teosofiska världsåskådning lärt oss. Det är vår andliga utvecklingsväg, som gradvis leder framåt från invigning till invigning. H. P. Blavatskys arbete har varit oss till så stor hjälp och upplysning, emedan hon kunnat skildra hur vi som människor förkovras på den andliga utvecklingens väg. Hon har uppenbarat för oss några hemligheter om invigningarna och gjort det möjligt för oss att tro på det stora mål, som väntar människorna. Om vi betänker, att vi återföds, och vårt arbete alltså ej varit förgäves, förstår vi, att det ej är omöjligt att nå det slutliga målet hur svindlande högt det än är.

Ja vill nu visa hur det invigningsformulär, som jag senast gav eder, förhåller sig till våra tre principer: anden, själen och kroppen. Då klarnar den andliga utvecklingens långa bana. Vi

bör dock förstå, att fastän den andliga utvecklingen framskrider steg för steg, från etapp till etapp i stora invigningar, utvecklas människan dock ej ensidigt. Hon utvecklas ej så, att först utvecklas anden, sedan själen o.s.v. Hennes andliga självuppfostran omfattar och utvecklar samtidigt hennes alla tre principer. Hon utvecklar ej enbart förnuft eller vilja eller känsla, utan samtidigt känslövilje- och tankeliv om ock huvudvikten varierar.

Dessa invigningar indelas i tre serier. Varje serie består av fyra stora invigningar. Det gives dock inalles tio invigningar, ty en serie räknar alltid den föregående seriens sista invigning som sin första. Varje serie omfattar fyra invigningar och på grund av detta talar de hemliga böckerna vanligen endast om fyra stora invigningar. Nu bör vi observera, att vi, då vi i kristenheten talar om fyra stora invigningar, ej tar i betraktande de fyra stora invigningar, varom det var fråga om i det Gamla Förbundet före Kristus. Följande tabell belyser saken:

*Den Helige Ande.
Anden, manas.*

Merkurius	♿	1	invigningen	Den förberedande vägen
Venus	♀	2	“	
Jorden	⊕	3	“	
Mars	♂	4	“	

*Den Kosmiska Kristus, Sonen.
Själen, buddhi.*

Mars	♂	1	invigningen
Jupiter	♃	2	“
Saturnus	♄	3	“
Uranus	♅	4	“

*Fadern.
Kroppen, atma.*

Uranus	♅	1	invigningen
Neptunus	♆	2	“
Månen	☾	3	“
Solen	☉	4	“

Den Helige Ande är i kontakt med vår treenige ande, med den del av denne, som vi kallar förnuft eller manas. Människans ande består av tre principer: atma, buddhi och manas. Av dessa motsvarar Manas den Helige Ande, själen Sonen och kroppen Fadern.

I det Gamla Förbundet motsvarade Merkurius, Venus och Jorden den första, andra och tredje invigningen. Den fjärde invigningen är, som vi minns, Mars-invigningen. Den är den fjärde enligt det gamla systemet men tillika den första invigningen i det Nya Förbundet. Den första serien slutar alltså i själva verket med den tredje invigningen. Merkurius, Venus och jordklotet hör till jordserien och på grund av detta utgör det Gamla Förbundet, som uppnåtts, en förberedande väg i det Nya Förbundet. Det är dess luttrings- eller *katharsisarbete*. Den Helige Andes väg är i sin helhet en förberedande väg till Kristus. Därför är det ett första livsvillkor för den, som strävar till Kristus:

“Du bör bliva fylld av den Helige Ande.” Man kan ej vara kristen, om man ej är fylld av den Helige Ande.

På den förberedande vägen indelas dessa tre stora invigningar i nio mindre eller nio psykologiska erfarenheter. Förrän en människa är en kristen, som faktiskt förmår följa Kristus, måste hon ha bakom sig nio stora psykologiska erfarenheter, eller tre stora invigningar enligt det Gamla Förbundet. Dessa är i det Nya Förbundet erfarenheter eller mindre invigningar, vilka på sätt och vis är som pånyttfödelser. Vi upplever dem på Kristi förberedande väg, luttringens väg.

Som hjälp på denna väg har vi ett medel, vilket H. P. Blavatsky speciellt betonade och lärde, något som i kristenheten fallit i glömska. Detta medel är meditation. Vi kan även kalla det bön. Det är en meditation i bön, som ej ber om annat än sanning. Detta är den enda bönen, som är människan förunnad för hennes egen del. Det är vackert att i ödmjukhet falla på knä och be för sin vän, som är i själslig eller kroppslig nöd. Det är som sig bör. En sådan människa är välsignad. Hon får hjälp. Genom hennes böner kan änglakrafterna hjälpa den, som är i nöd. Såsom Jesus Kristus bad för världen i Getsemane, bör även vi bedja för varandra. Detta är osjälviskt, mänskligt och vackert. Men vi får ej bedja för oss själva annat än kunskap om sanning och Gud, om visdom, upplysning och ande. Bed om ande, lyder Jesu lärdom och detsamma lärde oss H. P. Blavatsky. Hon ville ej använda ordet “bön”, som ofta missbrukats här i västerlandet, hon använde hellre den gamla österländska benämningen “meditation”.

H. P. Blavatsky har i sina böcker förklarat vad meditation är. Den mediterande bör dra sig i ensamhet i sitt rum, där ingenting stör honom och rikta hela sin tanke- och själskraft på det han mediterar över. Om mediterandet gäller spørsmålet t.ex. sanning, bör han helt fördjupa sig i att meditera om sanningen. Intet får störa. Han måste lära sig att hålla tankarna i styr och fästa dem starkt vid det objekt han valt för mediterandet. Tankarna får ej flyga som fåglar i ett träd eller flugor i ett rum. Det måste råda frid i hjärnan. Människan bör lära sig att behärska sina tankar. Detta försökte H. P. Blavatsky lära och det är denna bestående meditationsförmåga, som leder oss framåt på den Helige Andes, på sanningens väg. Sanningen blir för oss levande om vi genom meditation öppnat vår andes fönster. Ljus från ovan strömmar till oss omsluter oss, sedan vi lärt oss att meditera. Ljuset, som genomtränger oss, lyser i vårt mörker och i vår okunnighet så, att vi själva börjar utstråla inre kunskap. Ljuset fyller oss sedan vårt mörker förskingrats, men det ljuset är ej vårt eget ljus, det är den Helige Andes ljus. Det är Guds ljus, som i form av den Helige Ande genomtränger oss. Det är Guds Helige Ande, som är i oss.

Sålunda blir vi verkliga människor, som kan fortsätta färden längs en högre väg. Ljuset leder oss, såsom det gamla scemat visat oss till den mystiska döden på detta jordklot. Och före detta leder det till att någon i vår närhet lägger märke till vårt ljus.

Det berättas om Johannes Döparen, att många människor kom till honom, emedan de visste, att han kunde hjälpa dem. Han gav dem kraft att börja ett nytt liv, så att de ej längre kunde leva i falska föreställningar. Den, som hade gjort orätt, ville gottgöra det mångfaldigt. Så verkade Johannes Döparen. Jesus säger också att han var den störste av kvinna född. Han hade kommit så långt som möjligt på den Helige Andes väg, det Gamla Förbundets väg. Men då han kommit så långt, började för honom ett nytt liv på det Nya Förbundets väg, då Jesus kom till floden Jordan för att bli döpt. Då såg Johannes Döparen, att en som var större än han själv, stod framför honom. Detta hade han visserligen redan för länge sedan anat, och ny kom Jesus till honom, en varelse, som höll i sin hand nycklar, vilka han, Johannes ej funnit. Johannes såg och hörde det som hände, då Jesus döptes. Nu fick även han anträda den väg, som ledde till himmelriket. Detta var Döparens väg till Golgata. Den beredde Johannes för Mars-invigningen. Hans blod utgjöts och som martyr fick han ge sitt liv vid Herodes gästabad.

Den Helige Andes väg, den gamla vägen, börjar med de inre konflikter, de lidanden, som uppstår, då människan lever i okunnighetens mörker och ej ser sanningen. Det Nya Förbundets väg, som går i Sonens tecken och börjar med Mars-invigningen, medför även stora och offentliga lidanden. Människan får offra sitt liv för sanningen och mänskligheten. — Är detta offer ej fysiskt,

så är det med säkerhet själsligt genom det förakt, som världen visar hennes livsgärning. På denna första Mars-invigning följer såsom andra Jupiter-invigningen, Saturnus- som den tredje och Uranus-invigningen som den fjärde.

Jupiter-invigningen är nämligen människans Mästarinvigning i gammal bemärkelse. Mästaren blir en vit magiker, som sprider välsignelse omkring sig. Han behärskar naturkrafterna. Sådana Mästare uppenbarar sig ibland i historien. Som personligheter är de på sätt och vis något slags parakleter eller hugsvalare. Jesus lovade sända hugsvalaren, den Helige Ande efter sin bortgång. Härmed åsyftade Han framför allt den Helige Ande, som uppfyller alla de människor, som följer Honom. Detta innebär dock även att den Helige Ande vaknar inom människan genom nådon hugsvalares gärning, genom någon Mästares förmedling. H. P. Blavatsky var ej hugsvalare i sin egen person, men hennes personlighet var på sätt och vis en doketisk person, bakom vilken en t.o.m. två Mästare stod. Hennes mästare var som parakleter, vilka genom den teosofiska rörelsens och H. P. Blavatskys förmedling kom för att trösta oss och påminna oss om vad Jesus lärt. Och emedan Jesus Kristus var epokgörande i mänsklighetens historia, har alla vise hänvisat till Honom. Mohammed t. ex. sade, att han endast fortsätter Jesu verk och påminner människorna om Jesu budskap. Mohammedanismen var i början verklig kristendom. Detta måste alla parakleter göra, som kommer till mänskligheten för att undervisa och leda den på rätt spår. De måste hänvisa till Jesus Kristus. Då är de sanna parakleter och själva Mästare. Saken kan även förhålla sig så, att en Mästare, som genomgått åtminstone den andra stora invigningen på det nya vägen, eller den femte (Mästarinvigningen) på den gamla, står bakom och verkar genom dem.

Därefter följer Saturnus-invigningen och denna är ett slags utvidgning av den föregående Mästarinvigningen. Det är de "levande stenarnas skola." Om en Mästare är ung som Mästare, blir han genom Saturnus-invigningen en åldring i visdom, Tshohan eller Herre, som liknar en vithårig gubbe, en symbol för en ändlös tid. Den, som genomgått Saturnus-invigningen, äger makt och visdom, han vet allt och är sträng i sin dystra höghet. Intet kan få honom att vackla. Han är en övermänsklig varelse. Det är som om han numera ej vore en människa och ej mera kunde förstå människan. Han är så strängt uppriktig och ren i sin orubbade klarhet, att han verkar kall. Detta är dock blott en skenbild, i verkligheten är han alltigenom mild och mänsklig. Hos honom finns ej själviskhet ej heller ofullkomlighet.

Då Tshohan genomgår den följande stora invigningen, börjar egentligen en ny serie, ty Uranus-invigningen är tillika den första invigningen i Faderns serie. Neptunus är den andra, Månen den tredje och Solen den fjärde, den verkliga fjärde invigningen, vilken ej mera utgör början till något nytt, varom vi har vetskap.

Genom Tshohan- eller Saturnus-invigningen har Mästaren renat sin själ helt från själviskhet, sjukdom och synd. Genom Uranus-invigningen påbörjar han ett nytt skede. På Faderns väg gäller hans studier hans egen kropp. Såsom adepten i själs-invigningen växte till i själslig fullkomlighet, så riktar han i den tredje eller den sista serien sin uppmärksamhet mot sin egen kropp. Han måste skapa sig en odödlig kropp, ty han bör övervinna döden. Detta är adeptens och därjämte människans sista arbete. Han har nog bibehållit sitt medvetande genom olika inkarnationer. Han minns väl sina förflutna inkarnationer. Detta minne har han förvärvat sig sedan långt tillbaka. Övervinnandet av döden står ej i förbindelse med reinkarnationsminnet. Övervinnandet av döden innebär, att vi löser hemligheten med vår egen kropp och omskapar den till en odödlig magisk vehikel. Detta är den himmelska kropp, om vilken Paulus talar och vilken adepten skapar sig av sin egen fysiska kropp, rättare sagt av dess dubbelkropp eller eterkropp. Uranus-invigningen är så att säga skapandet av en elektrisk kropp. Adepten skapar sig en elektrisk kropp. Detta är egentligen ännu ej en kropp utan så att säga ett elektriskt hölje. Hans eterkropp är liksom positivt elektrifierad. I Neptunus-invigningen skapar sig människan ett magnetiskt hölje. Då håller den egentliga kroppen på att gestalta sig, den nya eterkroppen, som ännu ej är fullt organiserad. Först i Mån-invigningen skapar adepten sig en odödlig vehikel. I den fjärde invigningen blir han en Kristusvarelse.

Neptunus-invigningen kan man även kalla för Buddha-invigning, Mån-invigningen för den himmelske Sonens och den sista, Sol-invigningen för Faderns eller Kristi-invigning, då adepten såsom Jesus Kristus är så ett med den Kosmiska Kristus, att han är som hela världens herre. Honom är given "all makt i himmelen och på jorden." Detta är förstås något oerhört högt, något, som vårt bistfälliga språk och våra kunskaper ej ens kan ana.

Sålunda har människan då hon genomgått alla invigningsceremonier nått den befrielse och frälsning hon vågat drömma om här på jorden.

Kapitel III

PÅNYTTFÖDELSEN

Från och med pingstundret började den kristna församlingens historia. Det är hela kristenhetens och den kristna kyrkans början. Vi är vana att tala om pingstundret, emedan tilldragelsen skildras som ett märkvärdigt under. Det berättas i Apostlagärningarna, att ett dån, liknande ljudet av en virvelvind hördes, och att tungor av eld sänkte sig ned från himmelen över apostlarna och de första lärjungarna och alla fylldes av den Helige Ande. Som ett speciellt under betonas, att då apostlarna, främst Petrus, började tala på sitt eget arameniska språk, förstod de folkskaror, som var tillstädes, apostlarna, ehuru de talade olika språk och tänkte: "Märkvärdigt, dessa män talar vårt språk." Något i berättelsen väcker vår uppmärksamhet och förundran. Den Helige Andes utgjutelse skedde under pingsten och denna den Helige Andes närvaro verkade så, att apostlarna och lärjungarna talade varje närvarandes eget språk. Om vi ej förstår detta ordagrant, kan vi dock uppfatta det så, att apostlarnas tal var sådant, att även de, vilka ej förstod språket, trodde sig förstå vad de talade. Som en fysisk tilldragelse är detta ej något märkvärdigt. Jag var en gång närvarande vid ett teosofiskt möte, där man använde olika språk, emedan människor av olika folkslag var församlade. Det hände då, att många hade kunnat förstå en talares tal, ehuru de ej kunde tala hans språk. En av åhörarna tillade, då han talade med mig om detta, att han och mången annan fick klart för sig vad talet om pingstundret innebar, ty detta var som pingst. Han hade uppfattat talets innehåll, han talade om det för mig. Detta var alltså någon slags pingsthändelse, som påminde om det första pingstundret och gjorde det realistiskt begripligt.

Jag vill dock ej förstå den första pingstilldragelsen endat på detta sätt. Eftersom alla förstod var apostlarna talade är det något, som döljer sig i detta nämligen, att apostlarna talade om så allmänmänskliga ting, att alla förstod det. Religionen var för judarna alltigenom nationell, den läm pade sig ej för och fick ej givas åt andra folk. En jude kunde ej sälja den åt andra, ty även om någon hade övergått till judendomen var han dock ej en jude. Men nu under pingsten hände det, att apostlarna talade om ting, vilka emedan de höjde sig över den nationella religionen, var allmänmänskliga och världsomfattande.

På grund av detta riktas vår uppmärksamhet på den Helige Ande, som fyllde apostlarna så, att en del sade om dem, att de var berusade av sött vin. Vad var denna inspiration? Jesus hade sagt: "Jag går bort, för att jag skall kunna sända eder hugsvalaren, den Helige Ande, som påminner eder om det jag talat." Jesus var död. Han gav nu sina lärjungar den Helige Ande. Om detta läser vi i Nya Testamentet. Vad var alltså denne Helige Ande? Lärjungarna fick ej emottaga den under Jesu livstid, utan först efter Hans död. Man säger om Johannes Döparen, att han var fylld av den Helige Ande, han föddes och växte upp i den Helige Ande. Men Johannes Döparen sade själv: "Jag döper eder med vatten, men efter mig kommer den, som döper med Helig Ande och eld, jag förmår det ej. Den, som kommer efter mig, är så mycket större än jag, att jag ej är värdig att lösa hans skoremnar. Han döper eder med den Helige Ande." Vi bör hålla i minnet, att Johannes Döparen döpte med vatten och att hela kristenheten döper med vatten. Apostlarna döpte nya kristna med vatten ej med den Helige Ande. Om Jesus säges uttryckligen, att Han ej döpte något med vatten, det gjorde Johannes Döparen och de första kristna, och har man alltid gjort i kristenheten.

Emedan saken förhåller sig så, vill man gärna fråga: vad innebär dopet med vatten, vad innebär dopet med den Helige Ande och eld? Jesus sade till Nikodemus, då denne kom till Honom om natten: "Den, som ej föds av vatten och ande, kan ej komma in i himmelriket." Dessa ord kan ha flera ockulta eller inre betydelser, men den mest iögonenfallande är, att människan måste födas av vatten — ehuru hon ej kommer till himmelriket förrän hon även är född av ande. Jesus säger om Johannes Döparen, att han är den störste bland människor, men den ringaste i himmelriket är större än Johannes Döparen. Johannes Döparen var ej i himmelriket. Till himmelriket kunde endast den komma som blivit döpt med vatten och ande. Och med ande kunde endast Jesus döpa.

Då vi läser Nya Testamentet, får vi klart för oss, att en kristen i verklig bemärkelse ej är den, som blivit döpt enbart med vatten, utan den, som blivit döpt med både vatten och ande. Människan kommer alltså först då hon blivit döpt med vatten i samma läge, som Johannes Döparen och går först därefter vidare till det läge, där apostlarna var, att hon blir döpt med den Helige Ande och eld. Och först därefter, då hon genomgått dopet med vatten och ande, har hon stigit in i himmelriket, till vilket alla kristna bör höra. Jesus sade, då han levde här: "Nu har himmelrikets portar öppnats genom mig. Förändren edra sinnen och följ mig, på det att I skolen kunna träda därin."

Dopet med vatten är ytligt sett en symbolisk förrättningen, en symbol av att en sinnesförändring har ägt rum hos människan, att hon nu lämnar sitt gamla liv bakom sig och börjar ett nytt. Då ett litet barn döpes med vatten, och man säger, att barnet därigenom blivit kristet och mottagits i den kristna församlingen, saknar ett sådant dop betydelse. Barnet blir ej genom detta medlem av en kristen församling. Sådan magi kan man ej utöva på en odödlig ande. Man kan ej göra en människa kristen, hon måste bli det. Varken ett litet barn eller en vuxen, som ej förstår, vad Jesu efterföljelse innebär, kan döpas till kristen. Döpet med vatten förutsätter och symboliserar väckelse och omvändelse, sinnesförändring och trängtan efter ett nytt, bättre liv.

Mångahanda människor kom till Johannes Döparen och sporde: "Vad skall vi göra?" Då en människa ställer denna fråga, har hon insett, att hennes liv ej är så vackert, ädelt och heligt, att det skulle tillfredsställa henne. Hon har själsliga kval, hon vill leva på ett annat sätt, samvetet säger henne: du har brutit, du bör förbättra ditt liv. Hon får höra, att en märkvärdig man predikar vid Jordanfloden. Denne man bär kläder av kamelhår och förtär endast gräs. Hon beger sig till floden för att lyssna till denne sällsamme man. Johannes Döparen står där som en stolt profet och talar om människornas förvrängda liv, om den orätta grund, på vilken människornas liv är byddt. En stark rörelse griper åskådarna, de vill lämna sitt gamla liv och börja ett nytt. De erfar en märklig känsla i sin ande och gör ett beslut: Vi vill börja ett nytt liv, rent och heligt, all synd och osanning måste vara utesluten. De stiger i vattnet för att bli döpta av Johannes Döparen. "Gör ej mera det, som är orätt, försona det du förbrutit," varnar Johannes Döparen. Och alla förnimmer en stark och vederkvickande verkan strömma från Johannes genom vattnet. Allvarliga, fasta, koncentrerade avlägsnar de sig från platsen och försöker från och med denna dag leva som rättskaffens människor.

Vi vet genom evangelierna, att mycken orättvisa då gjordes inom samhället, uppboräsmännen utövade ocker, köpmännen likaså, soldaterna brukade våld. Det var relativt lätt för individen att se sin egen råhet. I nutida samhällen är förhållandet mera komplicerat. Det onda framträder ej så öppet. Men då när människan märkte sin uselhet, gick hon bort och började ett nytt liv. Den människa som ännu ej var medvetet etisk, blev en etisk människa. En människa, som ej var själsligt uppfostrad och kultiverad, förvandlades till en kulturvarelse, som ej ville göra orätt. Om vi med öppna ögon granskar kristenheten i vår tid, kan vi då påstå, att alla "kristna" är färdiga ens för dopet. Är alla medlemmar i vår kristenhet fullt sedliga människor, som i ingen händelse gör något orätt? Rasar ej i motsats lidelserna i vår kristenhet såsom de alltid rasat i mänskligheten? Även här traktar man efter makt ära och samhällsställning. Människorna är i sina personliga lidelsers våld i den dag som är. Naturligtvis finns det nu ett större antal sådana människor, som vill handla rätt. Kristenheten står nu i många avseenden före de gamla tiderna och den personliga moralen är i stort sett mera utvecklad än förut, men individerna inom vår kristenhet motsvarar dock ej Johannes Döparens föreställning om en verklig människa. De fyller ej det mått, vilket Johannes Döparens efterföljare försökte fylla. Vi bör därför till vår häpnad tillstå: om vi ej ens står på Johannes Döparens nivå i kristenheten, hur skulle vi då vara kristna i den bemärkelse, som Jesus åsyftade, då han sade, att vi måste födas både av vatten och ande förrän vi kunde ingå i himmelriket. Vi har ännu ej uppfattat innebörden av att bli född av ande och den Helige Ande.

Evangelierna talar uttryckligen om den Helige Ande i samband med pingsten och Jesu dop. Johannes Döparen förkunnade, att den som kommer efter honom döper med den Helige Ande och eld. Och då Jesus döptes av Johannes berättas det, att himlen öppnade sig — Jesus såg det, men det är troligt att även Johannes Döparen såg samma sak, — den Helige Ande sänkte sig i en duvas

skepnad över Jesus och en röst från himmelen talade: "Du är min älskade Son, som jag i dag har fött." Det är föga tänkbart, att Jesus hade skildrat detta, om han ensam skulle ha hört och sett det. Därför kan man anta att även Johannes Döparen såg och hörde detta.

Man talar om den Helige Ande, då man säger, att Johannes Döparen var fylld av den Helige Ande alltsedan sin ungdom. Det berättas även att då Maria, Jesu moder, kom till Elisabet, som bar Johannes i sitt moderliv skälvde det lilla fostret till av glädje och fylldes, — såsom ock Elisabet, av den Helige Ande. Då ängeln Gabriel uppenbarade sig för Maria och sade: "Du, den av Gud benådade, skall föda Guds Son," och Maria sporde: "Huru är det möjligt, då jag ännu ej vet av någon man?" sade ängeln: "Du skall bliva havande av den Helige Ande."

Varför döpte Johannes endast med vatten och varför kunde blott Jesus döpa med den Helige Ande? Johannes Döparen, som var fylld av och levde i den Helige Ande, kunde ej döpa med den Helige Ande. Han kunde nämligen ej plötsligt höja och inviga andra människor i det andliga stadium på vilket han själv befann sig. Han kunde blott hjälpa människor att förbereda sig för detta. Lärjungen står ej över sin lärare. Om lärjungen höjer sig till sin lärares nivå, är han ej mera lärjunge. Fastän Johannes Döparen levde i den Helige Ande, kunde han ej göra någon annan delaktig av den, han kunde blott döpa med vatten och få människorna att göra bättring och sträva efter att avstå från det onda.

Jesus Kristus däremot döpte med den Helige Ande. Han innehade samma position som Guds Son och kunde därför upplyfta människorna till Johannes Döparens nivå, på det att de härifrån kunde sträva vidare. Johannes Döparen blev himmelrikets medborgare genom det, att han fylld av den Helige Ande utövade sin egen mission mänskligheten till fromma. Han dog som martyr och tog på så sätt Mars-invigningen, som öppnade för honom Sonens himmelrike. Jesus Kristus föddes som Guds Son. Han hade redan tidigare genomgått den Helige Andes alla grader, hans egen utveckling ledde honom nu till Fadern.

Nu kan vi med fullt skäl fråga: vad är den Helige Ande och den Helige Andes och den Helige Andes tillstånd hos människan? Vad innebar det, att människan blir fylld av den Helige Ande m.a.o. blir kristen eller enligt Jesu egen definition en människa, som ingår i himmelriket? Vad innebar det, att Maria blev havande av den Helige Ande och att Jesus kunde födas genom henne?

Vi förstår dessa spörsmål, om vi tänker på människornas tillblivelse och födelse till denna värld och deras vistelse här. I teosofisk litteratur talas det om detta. Med några ord vill jag belysa människornas födelse till världen, och därigenom klarnar problemen om födelse av vatten och ande. Då man i skolan läste kristen dogmatik, fick man bl.a.höra, att teologerna, då de dryftade människosjälens födelse, ej fullständigt kunde lösa frågan, med pekade på tre möjliga förklaringar. Dessa var: den första, den kreatianska teorin, enligt vilken Gud skapade själen, då människan föddes till världen. Den andra var pre-existensteorin, enligt vilken varje människas själ funnits till före födelsen, i den bemärkelse, att Gud skapat alla mänskliga själar samtidigt på skapelsens morgon, och att dessa själar väntar på sin tur att födas i något slags himmel. Och slutligen den tredje, den tradusianska teorin, enligt vilken människans själ är född av föräldrarna eller åtminstone så, att själen går i arv från fadern till barnet. Jag minns, att vår lärare sade, att denna teori står vårt förstånd närmast, men det är väl nog så, att Gud medverkar härvidlag, ty fadern kan ej ge barnet en odödlig själ. Då vi i vår ungdom hörde dessa teorier, föreföll de oss oerhört lärda, men man blev ej klokare av dem. Först läran om återfödelse lär oss att förstå dem och spörsmålet om själen har genom den blivit begripligt och förnuftigt.

Då människan föds till världen, samarbetar faktisk flere faktorer. Själen, som föds, har naturligtvis länge funnits till. Den skapas ej vid födelseögonblicket, dess ursprung är en helt annan fråga, men processen genom vilken själen föds till världen är i sig själv mångsidig. Vi kunde med skäl påstå, att alla dessa tre teologiska teorier på sätt och vis håller streck, om vi förstår sakerna rätt. Den kreatianska teorin framhåller det faktum, att människosjälarna utgått från Gud, ej genom något övernaturligt skapande utan genom en underbar emanation. Enligt pre-existensteorin har alla

de själar, som hör till denna mänsklighet existerat oändligt länge födda av Gud. Detta är en naturlig förutsättning.

Då ett barn skall födas till denna värld, håller tradusianteorin streck, emedan en medverkan av föräldrarna då ägen rum. Ej heller kan man utesluta pre-existensteorin, ty själen utgör även själv en viktig faktor. Föräldrarna är ej ensamma om att barn skall födas, det är snarare själen själv, som väljer föräldrar. Förutom karma finns det tre huvudfaktorer: far, mor och det odödliga jaget i himmelen, vilket vill födas. Själen, som återföds, är såsom, vi minns av våra teosofiska studier, klädd i ett hölje, vilket i den gamla indiska ockultismen kallas *karana-sharira* eller "orsakskropp." Detta "auriska ägg" är det mest ockulta av dess principer, säger H. P. Blavatsky. Föräldrarna ger själen möjlighet att ikläda sig fysisk kropp och bli en synlig människa. Till människans synliga gestalt hör naturligtvis ej enbart en fysisk kropp, utan även dess tvillingsdel, eterkroppen och hela det personliga jaget, som är identiskt med hennes känslö- och tankeliv. I teosofisk litteratur kallas denna personliga "själ" astral- eller mentalkropp, ehuru denna enligt ockultismen ej är en kropp, utan en i färger skimrande aura, människans "själsliga atmosfär." "Människan vore ej en personlig varelse, om hon ej kände att hennes själ har ett bestämt innehåll. De nutida psykologerna har på sätt och vis rätt, då de benämner själen för "själsliv", fastän de ingenting vet om människans auriska ägg och ej tror på ett sådant fenomen, som ej kan iakttagas av de fem sinnen.

På vilket sätt verkar då dessa tre faktorer, far, mor och den själ, som skall återfödas på personlighetens gestaltning?

Saken förhåller sig på följande sätt: Fadern ger barnet fröet till den fysiska kroppen. Modern formar och verkar på den. Och av människan själv d.v.s. det reinkarnerande jaget kommer eterkroppen fylld av hemliga krafter, vilken s.a.s. projiseras från det auriska ägget enligt karmas lagar. Föräldrarna, i synnerhet modern, ger människan själslivet, tankarna och känslorna. Detta givande sker i början, ty så snart barnets eget jag vaknar och börjar leva sitt eget liv, kommer människan själv att utgöra den största faktorn vid danandet av sitt själsliv. Men grunden får hon av modern, och kraftigast verkar den tid, då människofostret är i moderlivet. Moderns känslor och tankar under havandeskapet verkar på barnets själsliv. Om förhållandet mellan far och mor är gott, verkar även faderns själsliv gynnsamt på barnet. Vid tre, fyra års ålder eller senare emottar barnet intryck av sin egen eterkropp, sedan dess eget tänkande jag vaknat. Detta är den livets bok, i vilken hon nedskrivit sitt eget förflutna och enligt vilken hon ärver sina tidigare inkarnationers vanor och anlag, såväl debet som kredit. I ett vanligt och alldagligt hem föds t.ex. ett snillrikt barn. Fadern är ej något snille, ej heller modern, men modern har stora tankar och känslor, rik fantasi o.s.v. Vad är snille? Det är varken fäderne- eller mödernearv, det är barnets egen karma, vilken döljer sig t.ex. som artistiska anlag i dess eterkropp. Intet i livet kan hindra henne eller honom att bli en snillrik artist, om han ej själv motarbetar det, emedan hans egna artistiska anlag och förmågor slår ut i eterkroppen, i vilken de blivit sänkta från det auriska ägget. Detta är den s.k. ärftlighetslagens naturliga lösning. Det är ju självklart, att människan i sina rörelser, gester t.o.m. i sina tankar och känslor, påminner om sina föräldrar. Lika självklart är, att det som hos henne är nytt och från föräldrarna avvikande, är av henne själv, hennes egen karma från det förflutna, hennes eget minne såsom. Platon skulle uttrycka sig.

Men en viktig faktor bör ytterligare framhållas. Barnets själsliv består ej enbart av moderns och faderns personliga själsliv, utan på den verkar även en annan faktor. Modern lever som kvinna i sitt inre liv intensivt i sitt eget folks aura och nations ande. Ofta är hon ej så medveten om sitt eget folk och dess nationella atmosfär som mannen, men kvinnan lever av naturen instinktivmässigt sitt folks själsliv. Man påstår därför att kvinnorna är konservativa, förändrar sig ej lätt, utan håller fast vid rådande förhållanden, försvarar religion, gamla seder och samhället. Detta kommer sig därav, att den nationella auran verkar på dem, deras egen själ står genom sitt känsloliv öppen mot den nationella riktningen. Om t.ex. fosterlandet råkar i fara, så vilka känner det djupare, vilka önskar och vill att landet bör försvaras? Kvinnorna. De känner: Nu skall männen i strid för

hem och fosterland. Om kvinnorna kunde se realistiskt på saken, så att de gråtande sade: "O ve, man skall ej gå i krig" — skulle det kanske ej alls bli krig, men i detsamma så skulle de själva och hela världen tydligt känna och tänka: nu svek kvinnorna sig själva. Så länge de själva lever i detta gamla sjäsliv är det naturligt att de inspirerar sina män och söner att gå i krig. En forngrekisk mor sade, då hon räckte skölden till sin son, som gick ut i krig: "Återvänd antingen som segrare under den eller som död på den".

Då barnet är i moderlivet och blir sjäsligt påverkad av modern under sina första levnadsår, är det naturligt, att det suger i sig nationalauran och växer in i moderns nationsanda. Och sålunda känner människan, såväl mannen som kvinnan, att hon är finsk, svensk, tysk, ty det ligger i blodet, hon kommer ej ifrån det.

Detta är att vara "född av köttet."

Nu frågar vi: vad är att vara född av vatten? Vad är Johannes dop? Att vara född av vatten innebär personlig rening. Människan har fått i sjäsligt arv mycken ondska och själviskhet. Detta har hon fått såväl av föräldrarna som av sitt eget förflutna liv, men genom att födas av vatten renar hon sitt personliga sjäsliv från allt det onda hon själv medfört och även det ärftliga. Hon avstår från sitt gamla liv utan moral och blir en etisk varelse. Detta är att genomgå vattendopet och den därpå följande sjäsliga processen. Detta kan ej ske, om människan ej är en tänkare och sanningssökare, och om hon ej ägnar sig åt bön och meditation, om hon ej faktiskt renar sin egen själ. Att vara född av vatten stör ingalunda hennes ställning som människa och samhällsmedlem, emedan det danar henne till en hederlig medborgare, en sann israelit, sann finländare, sann tysk o.s.v. till en varelse utan svek, en varelse som vet, vad nationaliteten kräver av henne eller honom. Han kommer att vara "den största av kvinna född", såsom Jesus uttryckte sig om Johannes Döparen.

Men vad innefattar födelse av ande, vad är "den Helige Andes" dop, varmed Jesus men ej Johannes döpte? Vad är det, den Helige Andes elldop, som gjorde apostlarna och som gör varje kristen så universell, att alla folk förstår honom? Att födas av den Helige Ande är i sanning något annat. Vi förstår saken kanske, om vi tänker på Maria, till vilken ängeln sade: "Du skall bliva havande av den Helige Ande, och föda en son, som kommer att frälsa sitt folk... och den helige, som föds, skall kallas Guds Son." Maria blev tillsagd, att hon skulle bli fylld av den Helige Ande, bli havande av denne och föda Guds Son. Jesu Kristi livsgärning och lära har uppenbarat för oss födelsen av den Helige Ande, som Maria och apostlarna fick erfara, och vilket varje kristen borde erfara. Det är ej så märkligt att envar ej kan uppleva det, men det är sällsamt, då det verkligen sker. Den Helige Ande är det nya livet, som föds i oss och fyller oss.

Vilket nytt liv fyllde Maria? Hon var en kvinna, vars hela själ var öppen för Juda folks nationalaura. Denna aura levde så att säga i henne. Hennes tanke om hennes eget folk var oerhört vacker. Hon var en helig och ren kvinna. Nu sade man till henne: "Du skall bliva havande av den Helige Ande, ett nytt liv, det du ej ägt förut, fyller dig. Detta nya liv gör det möjligt för dig att föda Guds Son, som skall bliva ditt folks och hela världens frälsare." Vad var detta den Helige Andes nya liv?

Den Helige Ande är det liv, det inre medvetande, som är gemensamt för hela mänskligheten. Det är hela mänsklighetens fönuft eller tanke, den sanningens kunskap, imagination föreställningskraft, som lever som en enhet i hela mänskligheten överallt där människan kan höja sig till sanningens och samhörighetens Helige Ande. Den står över alla skiljaktligheter, över religionsformaliteter, över nationaliteter, blodsband, samhällsställning o.s.v. — det är det allmänna broderskapets ande, Gud kärleks ande, som vet att alla levande varelser har utgått från samme Fader. Den Helige Ande lever i människan, då hon höjt sig över allting, och ej kan säga: jag är finländare, tysk, engelsman — utan blott: jag är människa.

Och i detsamma vet och känner hon innebörden av att vara människa.

Jag framhåller nu något, som jag alltid upprepar: "Emedan jag är människa, barn av samme Fader som andra, och ej har skapat varken mig själv eller mina medmänniskor, äger jag ej makt över liv eller död. Jag kan ej döda någon, ej hata någon, ej såra någon, — jag kan blott älska:

alltså kan jag ej kriga. ”Detta är ytterst invecklat. Jag kan ej kriga, ej bruka våld, ej utöva tvång. Alla mina bröder här på jorden är lika värdiga. Gud låter solen lysa över såväl onda som goda. Min sak är ej att döma, jag bör blott se till, att jag ej själv är ond, och hjälpa andra till det goda. Denna märkliga kärlek och kunskap om sanningen är den Helige Ande, som Jesus Kristus givit. Till ett liv i denne drar han oss. Han ger oss det elddop, som gör oss till människor.

Därför inser vi, att jämförelsevis få i kristenheten, — det kan förstås finnas tusenden, men dock få, — är Jesu efterföljare fyllda av den Helige Ande. Frågan om våld och krig är i praktiken de mest svårlösta, ty det är ej en allmän politisk utan en individuell fråga. Det andliga livet säger t.ex.ej: Nu går Finland ej i krig, det frågar: Är alla medborgare i Finland kristna, fyllda av den Helige Ande? Om vi det vore, vore det sjävfallet, att vi ej förde krig. Anden säger ej: låt bli ett kriga, — utan bliv fylld av den Helige Ande, bliv Jesu efterföljare. Och anden säger detta blott till de enskilda, om ock dessa kunde räknas i tusenden. Men en, som blivit född till ett liv i den Helige Ande, blir människa i en mänsklighet, där de flesta ej vet, vad en människa är. En sådan människa blir van att gå sin egen väg, den väg i Kristi efterföljelse, som ofta leder till martyrskap. Men sann kristendom börjar med den Helige Andes elddop.

Detta elddop fick Paulus på vägen till Damaskus, apostlarna under pingsten, Maria då ängeln Gabriel meddelade henne om Guds Sons födelse. Maria kunde bära Guds Son i sitt moderliv, då hon blivit fylld av den Helige Ande, ty hon var förut född av vatten. Inget ont eller själviskt kunde beröra hennes själ. Hennes sjäsliv var så positivt renat, då den Helige Ande kom över henne, att Jesus kunde bli född genom henne. Och vem var Jesus? En människosjäl, ensam i sitt slag, vilken hade gått den Helige Andes väg och blivit Guds Son och utförde nu som Jesus av Nazaret den sista invigningsserien, dödens övervinnande. Maria emottog honom, ingalunda så, att hon ej vetat av någon man. Av Josef fick hon fröet, som gav henne möjlighet att ge Jesus den fysiska kroppen. Jesus var Guds Son vid födelsen, men vid dopet i Jordanfloden emottog han den Kosmiska Kristus och Fadern, världarna och rymdernas Gud, det Stora Livet erkände honom som sin Son: “ Du är min älskade Son, som jag har fött.” Från och med detta började Jesu färd genom den sista invigningsserien. Efter att ha varit en gammal Saturnus-invigd, vilken uppnått all visdom, blev Han vid Uranus-invigningen ung på nytt. Han var vorden en evig, odödlig varelse. Hans väg ledde genom den tredje invigningens nya bana, och han förvandlade steg för steg sin fysiska kropp till en magisk, magnetisk, elektrisk kropp. Han hade ej alls kunnat födas till världen, om ej Maria som Hans moder blivit uppfylld med den Helige Ande.

Detta ådagalägger för oss tillika att då vi i kristenheten slutligen blir kristna, börjar denna stora förändring från kvinnorna. Dessa bör först bli uppfyllda av den Helige Ande, på det att hela jordklotets aura skulle renas. Som mödrar ger de sedan sina barn att arv, som är till glädje och nytta ej blott för barnen, utan för hela mänskligheten.

Kapitel IV

DE MINDRE INVIGNINGARNA

Man talar i vår tid bland rosenkreutzare om mindre invigningar, då man vill skildra den relativt långa förberedande väg, som leder till Kristus i den bemärkelse, att människan vill följa Kristus till Golgata. Man talade ej om dessa före Kristus. Då omfattade denna väg, som nu är av förberedande art, några stora invigningar. Numera använder vi hellre benämningen, "de mindre invigningarna", eller såsom vi tidigare sagt "de stora andliga erfarenheterna," emedan dessa vanligen ej är invigningar i ordets egentliga bemärkelse utan inre förändringar. Dessa erfarenheter eller förändringar är nio till antalet. Förhållandet har förändrats i detta fall efter Jesus. Före Kristus ledde den förberedanden stigen till den egentliga vägen, som omfattade fyra s.k. stora invigningar. Av dessa motsvarade tre, det vi nu kallar för en förberedande väg.

Varför förhåller det sig så? Det är på sin plats, att med några ord närmare behandla orsakerna till detta. Före Kristus var vårt jordklot under Satans våld tekniskt uttryckt, men efter Kristus är Satans makt bruten. Detta innebär, att vårt jordklots inre hemliga skola, som kalla "de kvalfulla bemödandenas skola," leder individerna till s.k. vit magi. Men just därför, att den leder till vit magi, m.a.o. till en med visdom förknippad magisk kraft över naturkrafter och levande varelser, kan denna vår planets skola även förleda människorna på villospår, till s.k. svart magi. En människa, som ej är elev i någon hemlig skola, utan suger i sig jordklotets kraftiga inflytande och ger sig ut på egna vägar, förvillar sig i svart magi. Å andra sidan har en människa, som däremot nått den fullkomlighet, som är möjlig på denna planet, fullständigt övervunnit svart magi. Vi kan ej bli fullkomliga på denna planet, om vi ej övervinner den svarta magins lockelser, på religiöst språk, Satan. Denna vår jordklots ande är så stark och vis, att man kunnat anförtro honom det yttre beskyddet och vården av en sådan svår skola, som kan leda till svart magi. Vi måste bruka vår intuition, för att kunna förstå dessa saker. Man kan ej anförtro vården av en sådan skola, vars elever kan råka ut för svart magi — åt vem som helst, blott åt en som blivit djupt ödmjuk och förbjudar förlossningens dag. Marie Corelli ger en rätt bild av Satan i sin bok "Prins Lucio." Prins Lucio är Satan, men ej "en drake" ej heller "ett rytande lejon", ej en hånfull "Mefisto" eller "den lede" med bockfot, utan en skön, härlig klok varelse, som frestar till ont, men gläder sig uteslutande då människan ej ger vika för hans frestelser. Han är visserligen sträng och känslolös, ehuru förbindlig då han frestar, men hans hjärta veknar, om människan övervinner frestelsen. Detta är en vacker bild av Satan och den påminner om vår planets ande. Corelli var ockultist.

Denna märkliga änglavarelse, som är vår planets ande, blev återlöst genom Kristus och gav makten åt Kristus. Förut utgjorde han en skyddsmur för den Kosmiska Kristus, så att ingen kunde komma till Kristus, förrän han krossat Satans mur. Först sedan kunde han nå förbindelse med Kristus i den osynliga världen. Men genom Jesu Kristi gärning har en förändring skett. Satan står ej mera som en mur mellan Kristus och mänskligheten, utan Kristi ljus har trängt genom mörkret, genom Satans skyddsmur och nått ända till mänskligheten. Satan har sålunda i själva verket avstått från sin makt över jordklotet, och nu har Kristus makten. Detta betyder ingalunda att enskilda människor på något hemligt sätt är "återlösta", så att de ej har några skyldigheter. Envar måste allfort återlösa sig, för att Kristus kan bli levande i honom, men Satans skyddsmur står ej mera som ett hinder. Nu är Kristi ljus, den Helige Ande, hos varje människa, och Kristus klappar på vars och ens hjärta. Den Kosmiska Kristus är så nära alla, att vem som helst tryggt kan börja sin vandring på den väg, som för honom till Kristi gemenskap. Vägen genom Satans mur är ej mera så svår som före Kristus, ehuru var och en måste gå igenom den. Speciella invigningar är ej nödvändiga, ty samma resultat kan nås i form av andliga erfarenheter och pånyttfödelse.

Denna skillnad råder mellan det Gamla och det Nya Förbundet. I det Gamla Förbundet måste varje människa på egen hand resa sig mot Satan och övervinna honom. Då kunde hon ej undfå hjälp från annat håll än av människor, som gått denna väg. Hon kunde ej vädja till sitt eget

inre. Lärarna gav henne råd, vilka hon noggrannt måste följa. Då hon lyckades, vigde lärarna henne till någon grad i det hemliga brödrskapet.

Nu är läget ett annat. Man kan naturligtvis fortfarande gå den gamla vägen, genomgå invigningar och bli antagen i brödrskapets olika grader. Men man är ej tvungen till det, om man blott vädjar till den Helige Ande, som utgått från Kristus och som nu är mänskligheten nära. Då man blir uppfylld av den Helige Ande, kan man komma till Kristus och med Kristus till Golgata. Man undfår visserligen hjälp även då, men man behöver ej genomgå större invigningar, utan man kan genomgå alla prov som andliga inre pånyttfödelse. Och då alla resultat, som man uppnår i det Nya Förbundet, enbart är inre upplevelser, är deras ordningsföljd olika för olika människor. Emedan detta är som att gå mot centrum, medelpunkten, kan människan gå rakt mot denna och genomgå på sin egen radie nio andliga förändringar utan någon regelbunden, förutbestämd ordningsföljd. Var och en kan få sina erfarenheter i sin egen ordningsföljd, men förrän man nått alla nio, är man ej vuxen för himmelriket, man är ej kristen i ordets egentliga betydelse. Man måste nå nio andliga resultat för att kunna gå med Kristus till Golgata. Jag har velat återge denna överblick förrän vi fullständigare betraktar resultaten. Min framställning kommer att bli mycket scematisk, emedan den måste återges i endast ett föredrag. Jag vill dock i korthet förklara dessa ting. Jag vill strax på förhand nämna något, som kan hända människan under vandringen på Kristi förberedande eller den Helige Andes väg. Hon kan nämligen komma i beröring med något brödrskap, någon sammanslutning, som ger henne yttre s.k. invigningar. Jag tänker ej på något mystiskt, jag tänker mig, att hon blivit t.ex. frimurare. Detta blir för henne en speciell upplevelse, som verkar kraftigt på henne. På samma sätt kan det hända en människa under vandringen på den förberedande vägen, att hon deltar i en invigningsceremoni i astralvärlden. Hon drömmer, att hon vigs till medlem i ett hemligt brödrskap, och en sådan upplevelse i drömvärlden har en djup verkan på henne, emedan hon är sanningssökare.

Dessa två invigningsupplevelser har vandraren ofta på den Helige Andes väg, men de har igen betydelse, om de ej verkar kraftigt på hans själ och bevisar honom något. Om sådana upplevelser dock avslöjar för honom okända sanningar och han genom dem förstår sig själv och hela världen bättre, bör man räkna dem till de mindre invigningarna eller till de nio andliga resultaten, som människan bör komma till.

Dessa människans nio resultat, som hon uppnått, indelas naturligt i tre serier beroende på, att vi människor lever här i ett tillstånd mellan födelse och död eller i en värld, där vårt medvetande ikläder sig tre olika former, yttrar sig på tre olika sätt. För det första detta vårt dagsmedvetande, i vilket vi lever i vaket tillstånd och är mer eller mindre medvetna om oss själva. För det andra drömmedvetandet, i vilket vi sover och drömmer. Detta utgör den andra formen i vilken medvetandet yttrar sig. Och den tredje formen är den, i vilken vi lever då vi sover så djupt, att vi ej alls drömmer och känner vid uppvaknandet, att vi sovit gott. Då har vårt medvetande varit i det tredje tillståndet, som vi kallar det drömlösa eller det dolda medvetandet. Det första var alltså det vakna, det andra dröm- och det tredje den djupa drömlösa sömnens tillstånd. Envar har erfarenhet av dessa tre, de hör till vårt personliga liv. Men ännu djupare tillstånd finns. I den gamla, indiska indelningen talar man om ett fjärde tillstånd bakom den drömlösa sömnen. Till detta tillstånd räcker ej en vanlig människas medvetande. I ovannämnda tre olika tillstånd lever alltså den personliga människans medvetande, cirkulerande i dessa liksom i spiral mellan födelse och död. Om dagen lever vi i vaket medvetande, dagsmedvetande, om natten först i drömmedvetandet och därefter i det dolda medvetandet och förflyttar oss åter till dröm- och dagsmedvetandet. Emedan den Helige Ande skall fylla oss helt på den förberedande vägen, som leder oss till Kristi gemenskap får denna den Helige Andes inflytande ej begränsa sig enbart till dagsmedvetandet, den vakna tillståndet, utan måste tränga sig även till det dolda- och drömmedvetandet. Så mycket bör vi åstadkomma på den förberedande vägen, att den Helige Andes verkan bör kännas i hela vår personlighet, först därefter kan vi gå till Kristus. Detta är vår stora och långa katharsis eller rening.

Det är självklart, att förran vi alls kan anträda den Helige Andes väg, måste vi vara sanningssökare, människor vilka tänker, frågar, traktar efter kunskap om liv och död. Den Helige Andes väg kan ingen "sorglös" beträda, en för vilken livet är likgiltigt, för vilken varken Gud eller den onde betyder något. Det är nödvändigt, att människan blir pånyttfödd, blir sanningssökare, en människa, som ej vill leva förgäves och ej gå i graven utan att veta något om Gud. För att kunna närma sig livets port, himmelrikets port, måste människan vara en sanningssökare, såsom Jesus säger: "Gören bättring, ty himmelriket är nära."

Det sällsamma i det Nya Förbundet är, att den Kosmiska Kristus har närmat sig oss. Jesus sade, att då Han går bort, sänder Han den Helige Ande, som undervisar och vägleder. Då vi som sanningssökare beträda den Helige Andes väg, som skall leda oss till Kristi gemenskap, är vi genast på det klara med, att det är fråga om vår självuppfostran. Ty vad är sanningens Helige Ande, det Liv, om vilket vi vet, att vi bör bli delaktiga av? Det är ett liv i kärlek och broderskap. På grund av detta ställde H. P. Blavatsky i den teosofiska rörelsen program som första paragraf, att vi accepterar det allmänna broderskapet. Då vi erkänner allas gemensamma broderskap är vi verkliga sanningssökare, som kan gå den Helige Andes väg, ty den Helige Ande är den Ande, som sammanför människorna. Nationalanda var förut i världen det högsta, som skilde åt människorna, och den gör det fortfarande liksom även klassanda och avvikelser i släkt. Pånyttfödelse genom eld och vatten fordras alltså. Den Helige Ande står bakom alla människor och gör dem medvetna om att alla trots nationalitet, samhällsställning, kön, stat o.s.v. är bröder. Denna bekräftelse skänker oss den Helige Ande.

Vandringen på den Helige Andes väg är således brödrakärlekens förverkligande i praktiten. Vi ser och känner inom oss kärlekens fordringar, men kan ej förverkliga dem förrän vi vandrar på vägen. Sedan vi lärt oss älska får vi träda in i himmelriket. Detta kan hända en del i ett jordeliv, för andra fordras det många inkarnationer. I varje fall förstår människan, att vägen fordrar av henne mångsidig självuppfostran och strävan. Livet som sådant hjälper henne, men gudarna bistår blott den, som själv arbetar. Då denna väg öppnar sig för den som strävar, börjar han öva sig i s.k. meditation, ty människan kommer ingen vart på självuppfostrans väg, om hon ej lär sig att behärska sina tankar. Men då aspiranten börjar uppfostra sig genom tankens koncentring och meditation, utvecklas hos henne den första av de nio egenskaper, som fordras. Alla nio yttrar sig på något sätt i hennes medvetande, och jag ber ett få anmärka, att dessa egenskaper kan övas i olika följd beroende av varje enskild individ, — de följer ej ovillkorligen i den följd, i vilken jag nu återger dem.

Den första egenskapen är den, som utvecklas hos människan just genom tankearbete och visar sig inom henne som en mycket beaktansvärd erfarenhet. Hon börjar nämligen känna sig mycket ensam, hjälplös, övergiven och dålig. Många religiösa människor har erfårit detta. Och en strävande människa måste känna sig så ensam som ett skeppsvrak på ett grund. Ju mera hon övar sina tankar och lär sig att meditera, desto tydligare märker hon sin syndfullhet. Denna självuppfostran är ett slags arbete vars resultat ej syns på ytan. Aspiranten tror och känner, att han ej går framåt och fruktar att alla ser hur intetsägande han är. Det förefaller honom, som om han vore övergiven av Gud ja t.o.m. Mästären. Dock måste han ständigt bemöda sig och ej låta något nedslå sitt sinne. Detta känner han som sin orubbliga plikt.

Jämsides med detta går även en annan andlig erfarenhet. En annan egenskap, som berör andra människor, bör förvärvas. Aspiranten lär sig även att se, att andra människor ej heller är fullkomliga. Han ser detta så tydligt, att en känsla av högmot kan vakna hos honom om han jämför sig själv med andra. Denna tanke kunde få följande uttryck. Jag är ej sämre än andra i något avseende, trärtom bättre. Detta är frestarens röst. Den strävande bör lära sig broderskapets läxa, sanningens kriterium på denna väg. Då hans ögon öppnas för andra människors läggning och egenskaper, får ingalunda högmot utan ödmjukhet vakna hos honom. Han bör uppfostra sig till tolerans, han måste känna, att broderskapets lycka består i att människorna är olika. Min kärlek till människorna visar sig däri, att jag älskar dem sådana de är. Jag får ej bli otålig, ej fordra av andra, att

de skall vara "bättre" än de är. Jag bör tvärtom lära mig att glädjas över att människorna är så goda som de är. Med lung bör jag betrakta deras fel och ofullkomligheter och glädjas över det myckna goda, de kommer att besitta, då de växer, ty människans svaghet kommer, sedan hon utvecklats, att vara hennes styrka och renhet.

Ödmjukhet är nämligen den andra av de nio egenskaper, ofrånkomlig på den Helige Andes väg. Om vi, då vi rannsakar oss själva, ser, att det brister just i denna punkt, om vi är otåliga och hårda i vår kritik, måste vi lära oss tålmod, hjärtlighet, fördomsfrihet och förlåtelse. Då förblir vi ödmjuka.

Till dagsmedvetandet, det vakna tillståndet hör ännu ett tredje, en viktig egenskap, som måste utvecklas hos oss. Vi bör lösgöra oss från ängslan för lidande. Vi får ej frukta eller undfly lidandet. Lidandet är karma, t.o.m. mycket god karma. Vi kan betrakta ett stort lidande eller en stor besvikelse eller smärta som gynnsam karma. Samtidigt som vi betalar gammal skuld, lär vi oss att ej göra nya skulder. Människorna har blivit lärda, att de bör frälsa sin själ från helvetets eld och smärta. På den Helige Andes väg måste vi tvärtom lära oss att tänka, att det är orätt att fly helvetets eld för vår egen själs frälsning, om vår närvaro kunde vara till hjälp och frälsning för andra. Man har lärt i kristenheten, att människorna gläder sig i himmelen över Guds rättfärdighet, då de ser hur onda människor lider i helvetets eld. Detta är en så utsägligt osedlig ståndpunkt, att vandraren på den Helige Andes väg ej kan säga annat än sålunda: Om ett evigt helvete existerar, borde jag gå dit, ty säkert kunde jag där trösta andra och göra något gott.

En sådan förtappelse existerar nu ej. Vandrarens uppgift är därför att befria andra från ängslan för förtappelse. Han bör även uppfostra sig att lida följderna av sina egna synder med undergiven glädje, synder, begångna såväl i detta som i föregående liv. Han vet, att lidandet ej kommer, om man ej brutit mot livets lag. Då lidandet drabbar honom personligen är det hans personliga karma. Men i den mån, som han kan delta i någon stams eller något folks gemensamma karma, är han en källa för frid och välbehag. Han lättar den gemensamma bördan, han förmår att arbeta för glädje och lycka mitt ibland rådande betryck. Han försjunger ej i lidandet, ehuru han är med i det utan försöker mildra andras ångest.

Han söker ej lidande i onödan t.ex. genom att utöva askes, därmed ökar han ej farten ej heller förbättrar han sin belägenhet på den Helige Andes väg. Han kan nog känna inom sig: Nu försakar jag detta, eller nu uppfostrar jag min vilja genom att fasta. Ock då han känner det som en inre inspiration, handlar han så, fastän den förorsakar honom mycket smärta. Människan försakar frivilligt mycket då hon själv är sjuk, emedan hon vet, att avhållsamhet leder till hälsa. Hon kan även genom inre trång tilldela sig moraliska uppgifter. Men aspiranten minns alltid Jesu ord: Och när i fastän så sen ej bedrövade ut såsom skrymtare, ty de vanställer sina ansikten, att de må synas för människorna med sin fasta. Men när du fastar, smörj ditt huvud och två ditt ansikte på det att ju ej må synas för människorna med din fasta utan för din Fader, som är i det fördolda...

Det ges ytterligare tre egenskaper, vilka egentligen hör till drömmedvetandet. Då människan vandrar på den Helige Andes väg, förändras hennes drömliv. Hennes drömmar blir allt mera levande. Hon umgås i drömmen med en annan värld under andra omständigheter och möter människor, vilka hon ej känt förut. Drömmar blir t. ex. profetiska, hon förutser händelser. Det är som om drömmedvetandet hade ett nytt sinne. Drömlivet blir med ett ord sagt intressant.

Jag vill nu fästa vår uppmärksamhet vid de egenskaper, som aspiranten bör utveckla inom sig beträffande drömlivet, och hur samma egenskaper återspeglas i dagsmedvetandet. Vandraren på den Helige Andes väg får ej stanna och nöja sig med att hans drömliv förändras av sig självt till ett omväxlande t.o.m. lyckligt upphöjt och skönt liv. Nej, han bör vara medveten om, att den Helige Andes kraft skall fylla alla tillstånd i hans medvetande. Han frågar sig därför, vad han bör göra i drömtillståndet, vad han bör lära sig angående drömmedvetandet. Han minns, att vandrarens etiska princip är och bör vara broderskärlek. Med kärleken som kriterium frågar han vilka egenskaper han nu bör utveckla hos sig. Om de ifrågavarande principerna ock uttrycker sig i

drömvärlden som speciella fenomen, framträder de dock i hans dagsmedvetande på ett bestämt sätt, så att han vet vilka egenskaper han bör utveckla för sitt drömliv.

Den första egenskapen är stränghet mot det egna jaget. Det, som i drömvärlden bör iakttagas, är, att man behärskar sig själv i drömvärlden, att man kan försaka, vara broderlig, god, opartisk och ren. Om ej, bör man lära sig detta, ty i drömlivet bör man vara sträng mot sig själv. Om människan och blivit herre över sig själv idet synliga livet, i dagsmedvetandet och med lätthet motstår lockelser, är det dock ej nog härmed. Hon måste vara lika stark, lika behärskad i sömnen. Detta är dock möjligt för henne att lära då hon i sömnen vaknar till medvetande om att hon sover. I dagsmedvetandet bör hon uppfostra sig till det.

En annan egenskap, vilken vandraren snart ser som en nödvänlighet i drömlivet är, att skydda andra människor mot frestelser. I förhållande till andra bör han vara vis och fast. Ej nog med att han ej själv faller för frestelser, han måste vara så fast, stark och ädel, att han kan hjälpa andra med exempel och gärning. Fastän han vaknat till medvetande om, att han lever i sin egen drömvärld, måste han även där lära sig att uppföra sig rätt och i överensstämmelse med broderskapet.

Detta är för vandraren en relativt svår läxa. Han måste vara sträng mot sig själv och ett stöd för andra i kampen mot frestelser. Detta är något annat än i det synliga livet. Här kan han ytterst sällan hindra andra att falla i frestelser. Man kan visserligen förmana med ord, men man kan ej hålla på alltför länge därmed, ty en lång förebråelse leder till motsatt verkan. Varje hustru vet, att om hon predikar för sin man, som kommer sent hem, hjälper det ej, men stjälper kanske. Mannen har sin natur, kvinnan bör förstå betydelsen av förlåtande kärlek, hon bör vara glad och nöjd, då vinner hon sin man. Det är högst ovanligt, att någon tar lärdom av predikan, kanske är någon så god. Men i det andra livet, drömlivet, måste man hjälpa andra genom att vara orubbligt fast. Detta är en rätt så svår läxa, då det gäller att hjälpa i de bägge världarna, i den synliga genom kärleksgärningar utan ord, i den osynliga genom att ständigt tala, undervisa, förmana, förebrå. Det är också omöjligt att komma i besittning av denna förmåga om ej hjärtat är fyllt av levande lust att hjälpa.

Den tredje egenskapen som utvecklas i vandrarens drömliv och återspeglas i den synliga världen, är ett sinnestillstånd, vars lugn ej kan rubbas, något som hjälper en att behärska alla situationer och utstrålar frid. Och vandraren blir, förunderligt nog, så självmedveten i drömvärlden, att han ej säger: Detta är ej min subjektiva dröm, han blir nämligen övertygad om, att det är en annan värld han befinner sig i, ett annat objektivt liv, vilket han lever jämsides med det i den synliga världen. Där arbetar han och verkar, och han får många bevis på, att det han hela är objektivt. Hans drömliv inskränker sig ej till hans egen aura, han utan kommer faktiskt i beröring med andra varelser. Det är ett levande liv, han emottar lärdomar, han undervisar själv andra men förstår dock hela tiden, att det astrala livet ändå är symboliskt, ehuru det är objektivt och verkligt. Han är utanför sin kropp, medveten i sin andra vehikel, och kommer i beröring med varelser i denna tankarnas och känslornas värld, med allt bör dock betraktas som symbol.

Denna inställning är för vandraren oerhört viktig. Han får ej bli en sådan, som lever i drömvärlden och tror, att den världen är verkligare än den fysiska. Han bör alltid veta, att illusionernas astrala värld är symbolisk, ehuru den är verklig. Den är nämligen ej verklig i samma bemärkelse som en fysisk verklighet, ej heller så, som det andliga livet och andevärlden senare skall bli verkliga.

Men till slut kommer vandraren på den Helige Andes väg i beröring med det dolda medvetandet. Här måste även tre färdigheter eller egenskaper nås, och de är ägnade att klargöra för vandraren det objektiva i astral betydelse, det medvetande, som faktiskt existerar utanför kroppen. Då vandraren utvecklar egenskaper hos sig i det dolda medvetandet, sker det objektivt utanför kroppen. I dagsmedvetandet kan vi blott tala om den psykologiska verkan, som dessa egenskaper har, ty livet i det dolda medvetandet är förenat med ett sällsamt fenomen, vilket vi kallar för en

tudelning i själslivet. Vandraren är nämligen en annan människa, en annan personlighet utanför kroppen än i kroppen.

Den första egenskapen i det dolda medvetandet återspeglas i det fysiska medvetandet så, att människan ser sig själv som en varelse, som står utanför den fysiska jag-personligheten, väger dess fel och brister, dygder och förmågor, men ej känslöbetonat, utan lugnt och objektivt. Det är som om han hade ett andra jag, som kan kritisera opartiskt honom själv, — på ett sätt, som han hittills ej kunnat göra. Samtidigt som detta sker honom i dagsmedvetandet, börjar han om natten vakna gradvis till kännedom om sin existens utanför sin fysiska kropp. Detta sker ej i sömnen såsom förut, då han var sitt eget dagsmedvetandes personliga jag utan som en ny fullkomlig personlighet, något förmer än den gamla. Han är nu en personlighet, som går ut ur sin kropp, ser den och kommer till full klarhet och kännedom om, att han är till oberoende av sin fysiska kropp. Han tror sig kunna lösa odödlighetens problem, emedan han kan lämna den fysiska kroppen och gå ut ”som en ängel” till en annan värld. Förinnan han når full säkerhet för han många slags prov och iakttagelser. Han går t.ex. genom en stängd dörr, ett stängt fönster — intet hindrar honom, — om natten går han ut på gatan. Då han går där uppstår t. ex. en eldsvåda. Han ser på eldsvådan, lägger på minnet detaljer och de människor, vilka håller på med släckningsarbete. Dessa ser honom ej, det är självfallet. Då han vaknar upp på morgonen, griper han tag i tidningen och läser om den nattliga branden, vilken han minns i detalj. Han behöver ju ej heller stanna i Helsingfors om natten, han kan fara t.o.m. till Sicilien, och närvara vid Messianas förstörelse, och ett par dagar senare läser han i tidningen om det han om natten sett.

Den andra egenskapen, som måste utvecklas i vandrarens dolda medvetande och återspeglas i dagsmedvetandet, är ett mildt utsägligt lugn, som verkar lugnande och sammanbindande på andra. Detta är ej blott hans eget tålmod utan positiv kraft. I sitt dolda medvetande kommer han i beröring med saker och ting, vilka på vårt språk betyder oenighet, strid, kamp, krig. Han får i andevärlden utföra ett märkligt arbete. Han får där ofta avlägsna orsakerna till krig och befrämja broderskap. Detta återspeglas i dagsmedvetandet så, att vandraren ovillkorligen vet, att harmoni, kärlek och frid är positiva krafter i livet. Han arbetar för dem och verkar själv lugnande på människorna. Detta är en märklig förmåga och i samband med den framträder mångahanda översinnliga upplevelser.

Det dolda medvetandets tredje egenskap eller den nionde av de mindre invigningarna är den, att vandraren till slut utvecklas till en stående varelse, en ängel, vars väsen är sanning, kärlek, renhet och frid. Detta återspeglas i den fysiska personligheten som en välgörande kraft, men i en annan tillvarelseform utanför kroppen är vandraren som en människa iklädd en lysande bröllopskrud, kallad till konungasonens bröllop. Varör? Därför, då han uppfostrar den tredje egenskapen, lär han sig en stor läxa, den slutliga, den att han avsäger sig all svart magi. Då han är utanför sin kropp, kommer han oupphörligen i beröring med jordklotets ande, med svart inspiration. Om ock det onda är inom människan och om ock vandraren lider blott av det onda, som finns i honom själv, existerar det onda objektivt på så sätt, att jordklotets ande hjälper själar som här utvecklas genom att sätta dem i frestelsernas skola. Detta är s.k. svart inspiration i jordklotets liv. Utanför kroppen råkar vandraren ut för en stor frestelse, om han ej uppfostrat sig så, att han utan vidare är förmögen att segra. Det är som om en skön varelse sade till honom: “Följ mina råd, och du skall få härska över hela jordklotet. Räck mig din hand och stå vid min sida och alla levande varelser skall buga sig för dig.” Vandraren har varit tvungen att hela tiden uppfostra sig så, att han kan säga såsom Jesus: “Vik hädan Satan!” Då gläder sig Satan stort.

Dessa mindre invigningar kan omfatta flere inkarnationer. Det är nämligen så, att först då människan nått de nio egenskaper, som hör till vandraren på den Helige Andes väg, först sedan hon avstått från svart magi och obetingat tillägnat sig det goda, då är hon färdig att träda genom den trånga porten i himmelriket i Kristi gemenskap. Först då börjar hennes färd till Golgata.